

Bestyrelse, medens det offentlige Overformynderi kun har at føre et Tilsyn med at Bærgen opfylder sin Pligt. Der kan nu vel ikke være nogen Grund til at antage, at den i Kongeriget gjældende Fremgangsmaade i saa Henseende ikke ligesaafuldgt skulde kunne anvendes i de forhen slesvigiske Distrikter som i den øvrige Deel af Riget, men paa den anden Side synes overveiende Grunde at tale for, at de Bærgemaal, som allerede ere stiftede i Genhold til den hidtil gjældende Ret, maae kunne fortsættes paa samme Maade som indtil nu, naar ikke Bærgerne selv ønske en Forandring i Forholdet eller deres Bestyrelse af Formuen giver Anledning til særlige Misligheder.

Bed § 4.

Ifølge Kong Baldemars jydsk Lov af Aaret 1241, der endnu udgjør Grundlaget for Retten i samtlige de paagjældende Distrikter, er Jord, som en Høgtefælle har erhvervet forinden Høgtefællets Stiftelse, saavel som ogsaa Jord, som ved Arv tilfalder nogen af Høgtefællerne under Høgtefællet, undtagen fra det sædvanlige Formuefællesskab. Det Samme skal efter jydsk Lov gjælde om Lössøre, der arves under Høgtefællet, forudsat at ikke ogsaa den anden Høgtefælle erholder en saadan Arv, men denne Bestemmelse synes i senere Tider ikke regelmæssigen at være bleven bragt til Anvendelse. Derimod blive de nyssævnte Regler om Formueforholdet i Henseende til Jordeiendomme endnu stedse nøie iagttagne, og der turde derfor være Anledning til at opretholde dem, forsaavidt angaaer de Eiendomme, som ved den Tid, da den nye Lov træder i Kraft, allerede ere blevne en Høgtefælles særlige Eiendom.

Overenskomster om en fra de lovbestemte Regler afvigende Ordning af Formueforholdet imellem Høgtefæller (Høgtepagter) have hidtil i de omhandlede Distrikter kunnet oprettes uden kongelig Stadfæstelse, og det har kun været tvivlsomt, hvorvidt saadanne Overenskomsters Virkning ligeoverfor Trediemand har været afhængig af, at de ere blevne protokolerede eller paa anden Maade bekendtgjorte. Det turde nu være billigt, at de Høgtepagter, der ere op-

rettede forinden Loven træder i Kraft, opretholdes i deres hidtilværende Gyldighed, forsaavidt ikke Trediemands Rettigheder derved kunne sættes i Fare; men for at de skulde kunne have Virkning mod Trediemand, som i Tilfald til de lovbestemte Regler om Formueforholdene maatte indlade sig i Retshandeler med Høgtefolkene, vil det være nødvendigt, at de som andre Behøftelser af Formuen besørger indtegnede i vedkommende Pantebøger.

Bed §§ 5 og 6.

Den almindelige Arvesølge i de forhen slesvigiske Distrikter, som forblive ved Danmark, er endnu stedse den, som findes foreskrevet i den jydsk Lov, og den stemmer i de fleste Punkter overens med, hvad der var Lov i Kongeriget indtil Udstedelsen af Arveloven af 21de Mai 1845. For visse særegne Eiendomme gjælder en speciel Arvesølge, nemlig for de Arvesæstesteder, som have henhørt til de tidligere kongelige Domæner, og for de Bøndergaarde, Raadsteder og Parceller deraf, som eies med fuld Eiendomsret og som selvstændigen ere ansatte til Skat. Fæstestederne eller rettere de dertil hørende Jorder (men ikke Bygningerne eller Besætningen) undtages ved Skiftet fra den almindelige Behandling af det øvrige Bo og tillægges udeelte og uden Bederlag en enkelt Arving efter en ved Forordningerne af 14de April 1766 og 26de Marts 1772 fastsat eiendommelig agnatiifkognatiifk Arvesølge. — Selveierstederne indtages vel under Skiftet, men den Arving, som ved dette erholder den største Lod, er ifølge en Forordning af 18de Juni 1777 berettiget til at tiltræde hele Stedet udeelt med Indbegreb af Bygninger, Besætning og Inventarium, dog at han udløser de andre Arvinger efter en Taxation, der imidlertid altid skal sættes lempelig for den Tiltrædende. Tre Arveloderne lige, gaaer Mand foran Kvinde, og er Kjønnen det samme, gjør Alderen Udslaget.

Fremdeles er i Slesvig Testationsretten meget udstrakt og Testationsformerne meget ubundne. Arveladeren er ordentligviis kun forpligtet til at efterlade sine Livsarvinger (eller sine Forældre, hvis Livsarvinger ikke have) en